

zijn moed, ondanks zijn sterke begeerte het leven van de mannen daar vóór hem te redden, aarzelt hij... De mannen vóór hem verkeerden in gevaar, — ook achter hem dreigt de nood... Niet lang duurt de strijd!

„Terug!” zegt hij half onwillig tot zijn achterman, en snel gaat het bevel van mond tot mond: „terug!”

Die op den wal staan trekken langzaam, maar krachtig den laatsten man naar omhoog, die de heele rij achter zich voert, tot man voor man den wal is genaderd en opgeheschen. Bijna allen zijn gered. Nog drie staan in het water en schrijden op den muur van 't hoofd aan, tot aan de schouders reeds in het ijskoude nat. Nog eenige stappen en ook voor hen zal alle gevaar zijn geweken... Daar komt een ijsschots, grooter dan een der andere



Hand aan hand probeeren de moedige mannen.

aanschieten. Geen die zoo dicht den wal genaderd was. Alle vorige dreven buiten den dam om, meegesleurd door de wieling vóór den kop van den dam. Deze snelt vliegend voort, dreigend het laatste drietal meê te sleuren. Een schreeuw barst hun uit de keel, nu ze onverwacht het gevaar zien. Als geschroefd klemt hunne hand om die van den makker en met heftig rukken pogen zij, die aan den wal staan hunne drie kameraden tot zich te halen... De schots is sneller dan zij. Tollend zwaait ze tegen den laatsten, tegen Molm, die verschrikt zijwaarts stapt... daardoor den dam mist en — omvalt. Bertus Zeevang, die naast hem staat, heeft het gevaar gezien en met onwrikbare greep houdt hij de hand van Molm omklemd. Met een schok stoot de schots tegen de borst van den gevallen zoodat het lichaam, woest achterover